

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **O. A.**
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
Věkoše 416, 503 41 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPH-89441-18/ČJ-2020-050022-SV, o zajištění žalobce za účelem jeho předání členskému státu Evropské unie (Rumunsku) podle předpisu Evropské unie,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2020, čj. KRPH-89441-18/ČJ-2020-050022-SV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, se přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 11. 2020, doručenou nadepsanému soudu dne 25. 11. 2020, domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle ustanovení § 124 odst. 1 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání do Rumunska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
2. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí je účastníkům řízení nepochybně dobře znám, proto krajský soud nepovažuje za nutné jej opisovat, a v podrobnostech na uvedené rozhodnutí odkazuje. Pouze stručně shrnuje, že podstatou zajištění žalobce byla existence vážného nebezpečí jeho útěku (§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), a to kvůli způsobu, jakým si sjednal neoprávněný vstup na území České republiky (dále také jen „ČR“) v době vyhlášeného nouzového stavu (z důvodu šíření respiračního onemocnění COVID-19 a zamezení pohybu osob nakažených koronavirem SARS-CoV-2), tj. v úkrytu nákladového prostoru vozidla bez cestovního dokladu a bez hodnověrně prokázané totožnosti. Žalobce byl totiž dne 5. 11. 2020 v rámci kontrolní činnosti prováděné hlídkou Celního úřadu pro Jihomoravský kraj v Podivíně spolu s dalšími 47 cizinci nalezen v nákladovém prostoru nákladního vozidla zn. MAN RZ: , MPZ: TUR s návěsem RZ: , MPZ: TUR, neměl u sebe žádné doklady. Všichni cizinci byli zajištěni dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky („*Policista je oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá*“) a následně po provedených testech na COVID-19 byli rozděleni a eskortováni do jednotlivých krajů. Žalobce byl eskortován na pracoviště OCP OPKPaE Hradec Králové k provedení následných služebních úkonů.
3. Prověrkou v informačních systémech Ministerstva vnitra a Policie České republiky a následnou prověrkou v systému EURODAC správní orgán zjistil, že žalobce je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Rumunsku (pod ID: RO1TM201T2010061600).
4. Do protokolu o podání vysvětlení dne 6. 11. 2020 žalobce uvedl, že svou zemi původu – Sýrii opustil (bez cestovního dokladu) na začátku roku 2020, aby nemusel nastoupit na vojnu a také kvůli vyhrčenému válečnému stavu v zemi. Cílem jeho cesty bylo Německo, Holandsko nebo Velká Británie (tam má příbuzné). Popsal své vycestování ze země původu až do Rumunska (viz strana 3 napadeného rozhodnutí), dostal kontakt na převaděče, který mu měl zajistit převoz do některé z výše uvedených cílových zemí (převaděči zaplatil částku 4 000 Euro). V Rumunsku na něho čekalo auto, které ho převezlo do města Tenešvár, kde strávil dle svého tvrzení 10 dní. Poté byl převezen vozem k místu, kde na něho a další cizince čekalo nákladní vozidlo, které je mělo převézt až do Německa. Byl zavřený v nákladovém prostoru návěsu, a to až do dne 5. 11. 2020, kdy bylo vozidlo kontrolováno Policií ČR. Do vlasti se vrátit nechce.
5. Dne 7. 11. 2020 vydal správní orgán OPKPE HK rozhodnutí o žalobcově zajištění podle

ustanovení § 129 odst. 1 a dle odst. 4 zákona o pobytu cizinců, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, tedy převzetí Rumunskou republikou na základě Dublinského řízení. Správní orgán se zabýval i otázkou, zda by nepostačilo uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců (v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil všechny čtyři formy zvláštních opatření dle odstavce 1 citovaného ustanovení, viz strany 4 – 5 rozhodnutí) se závěrem, že taková opatření jsou v daném případě nepostačující, a proto k jejich uplatnění nepřistoupil. Vážné nebezpečí útěku žalobce spatřoval ve zjištění, že žalobce byl ještě před vstupem do ČR kontrolován policií v Srbsku a na podkladě neoprávněného pobytu na jejím území mu byl vydán výjezdní příkaz, který žalobce zahodil. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zdali v členském státě, který byl primárně určen jako příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Žalovaný před vydáním rozhodnutí obdržel z Oddělení Dublinského střediska odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) informaci, že v současné době nejsou v dotčené zemi (Rumunsku) azylová řízení omezena, nedochází zde k systémovým nedostatkům azylového řízení a nic tak nebrání zajištění cizince a zahájení řízení o jeho předání do Rumunska podle předpisu Evropské unie. Zajištění žalobce bylo vydáno na dobu 30 dní od omezení osobní svobody. Při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení realizace předání.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce podal v zařízení pro zajištění cizinců blanketní žalobu, kterou následně doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, a to o následující žalobní body.
7. Žalobce považuje své zajištění za účelem předání do Rumunska za nezákonný postup. Namítá, že jeho předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Rumunsku je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém systému jsou dány systematické nedostatky, které činí jeho vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřípustným. Sám do protokolu před správním orgánem uvedl, že o azyl v Rumunsku nežádal. Poukázal na všeobecně známou skutečnost, že rumunský azylový systém se setkává s problémy zapříčiněnými tím, že uprchlíci podepisují často pod nátlakem dokumenty, kterým nerozumí.
8. Namítal rovněž, že v současné době, kdy je Rumunsko postižené virem COVID-19, se žalovaný dostatečně nezabýval tím, že v Rumunsku žalobci hrozí nebezpečí nákazy tímto virem a jeho předání nemusí být vůbec realizováno. Žalovaný nevzal zřetel na Oznámení Mezinárodní organizace pro migraci UNHCR ze dne 10. 3. 2020, v němž uvedená organizace vyzvala státy, aby všechny transitzí cesty spojené s uprchlíky byly dočasně pozastaveny, přičemž tato výzva platí i nadále.
9. Ve zbytku žaloby se žalobce zabývá neuspokojivým stavem rumunského azylového řízení, zejména nepřijatelnými podmínkami v rumunských azylových táborech (tj. nevyhovující hygienické podmínky, nedostatečná možnost přístupu k zdravotnickým službám, nedostatek léků a zdravotnických zařízení, finanční a jazyková bariéra v přístupu ke zdravotnickému systému).

10. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, zabývajícího se otázkou zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti. Namítá, že žalovaný této své povinnosti řádně nedostál.
11. Uvedl, že jedním relativně aktuálním nezávislým materiálem, popisujícím stav rumunského azylového řízení k 31. 12. 2019, byl aktualizovaný report organizace Country report Romania z února 2018, aktualizovaný dne 30. 4. 2020. Uvedený materiál (v anglickém jazyce, 162 stran) žalobce předložil k důkazu svého tvrzení o systematických nedostacích rumunského azylového systému a stručně z něho citoval k otázkám:
- 1) Řízení o udělení mezinárodní ochrany. V této části se uvádí, že postup policie vedoucí k zahajování „azylových“ řízení, jakož i jejich průběh v Rumunsku provází řada problémů týkajících se kvality tlumočení a chování tlumočnicků. Dle žaloby je tak velice pravděpodobné, že žalobce tlumočnicka ani neměl a „žadatelem o mezinárodní ochranu“ je bez vlastního vědomí, patrně pouze na základě předložených, nekvalifikovaně přeložených dokumentů. Žalobce údajně v Rumunsku dostal k podpisu nějaké dokumenty, o kterých nevěděl, k čemu jsou, nebyl poučen o tom, že má povinnost setrvat až do pravomocného ukončení řízení o azylu v Rumunsku.
 - 2) Právu na právní pomoc. V této části se uvádí, že právo na právní poradenství a pomoc v azylovém řízení v mnohých případech absentuje a žadatelům o azyl se této pomoci nedostává. Je to zejména z důvodu naplnění kapacity poskytovatelů právní pomoci. Je také známo, že Rumunsko je sice podporováno v migrační politice Evropskou unií, avšak poskytnuté finance nevyužívá efektivně a žadatelům o mezinárodní ochranu se tudíž tato pomoc nedostává. V případě žadatelů o azyl zajištěných v detenčních střediscích není přístup ke službám nevládních organizací pravidelně zajišťován.
 - 3) Materiálních podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle žaloby žalobce žádost o azyl podepsal pravděpodobně z donucení a to z důvodu, že dle rumunských zákonů mají žadatele o azyl právo na ubytování v přijímacích střediscích až od okamžiku zaregistrování žádosti o azyl. Protože se nechtěl vrátit do země původu, neměl na vybranou a žádost musel podepsat, i když o azyl chtěl žádat v Rakousku.
 - 4) Integrace azylantů v Rumunsku. V této části se uvádí, že z dostupných informací a článků je zjevné, že nedostatky rumunského azylového systému způsobují, že žadatelé a následně i držitelé mezinárodní ochrany nemohou řádným způsobem využívat výhody sociálního zabezpečení dle rumunského práva. Příslušné orgány sociálního zabezpečení v mnohých případech cíleně požadují doklady, které nejsou schopni žadatelé obstarat, a tak jsou jim odpírány sociální benefity a čerpání potřebné sociální podpory. Problematickou se jeví též participace na integračních programech, výuka rumunštiny, zjevná diskriminace žadatelů a nedostatek pomoci při vyřizování běžných dokladů. Žadatelé o azyl čelí rovněž řadě překážek při hledání zaměstnání.
12. Závěrem žalobce shrnuje, že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení z důvodu systémových a legislativních nedostatků. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 11. 12. 2020, které soudu zaslal spolu se správním spisem, opětovně zrekapituloval průběh správního řízení a zopakoval důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců tak, jak je již podrobně rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odůvodnil rovněž dobu zajištění 30 dnů jako minimálně nezbytnou k efektivní realizaci dublinského řízení do Rumunska.
14. Žalovaný dále uvedl, že dne 7. 11. 2020, tj. ve stejný den, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, byla zaslána na Oddělení Dublinského střediska OAMP písemnost „Zahájení řízení o předání cizince - zaslání kopií tiskopisů“. Dne 13. 11. 2020 bylo přijato z Oddělení Dublinského střediska OAMP „Oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení“.
15. Dne 24. 11. 2020 bylo přijato z Oddělení Dublinského střediska OAMP „Oznámení o ukončení řízení podle Dublinského nařízení“, v němž je uvedeno, že v případě žalobce bylo ukončeno řízení podle Dublinského nařízení. Dne 23. 11. 2020 Rumunsko neakceptovalo žádost o zpětvzetí podle čl. 18 písm. b) Dublinského nařízení. **Dle tohoto sdělení žalobce disponuje doplňkovou ochranou v Rumunsku**, v tomto smyslu proto není možné aplikovat dublinské řízení. Žalovaný uvedl, že tato informace mu nebyla v době zajištění cizince známa.
16. Dále žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu žalobce na území ČR, v souvislosti s oznámením o ukončení řízení podle Dublinského nařízení ze dne 24. 11. 2020 o nemožnosti aplikovat dublinské řízení z důvodu, že žalobce disponuje doplňkovou ochranou v Rumunsku, správní orgán vydal dne 24. 11. 2020 rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území dle ustanovení § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle citovaného ustanovení policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
17. Žalovaný současně vysvětlil, že vydání rozhodnutí dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců je v případě neoprávněného pobytu cizince vůbec nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout, je jím účastníkovi řízení stanovena povinnost vycestovat z území a je tedy chápáno jako donucovací prostředek k tomu, aby byl dosažen stav, kdy účastník řízení uvede své pobytové oprávnění do souladu se zákony ČR. S rozhodnutím dle § 50a zákona o pobytu cizinců není spojena sankce v podobě zákazu pobytu na území, ale neoprávněně pobývajícím cizincem je tímto rozhodnutím nucen vycestovat, aby si zajistil platné pobytové oprávnění, a poté je oprávněn opětovně přicestovat. Vzhledem ke skutečnosti žalobce je v postavení „žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku“, tak správní orgán přistoupil toliko k vyslovení povinnosti opustit pouze území, nikoliv území členských států Evropské unie.
18. Na základě těchto nových skutečností **byl žalobce dne 24. 11. 2020 v 20:15 hod na základě příkazu k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty propuštěn**. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz k opuštění území ČR s platností od 24. 11. 2020 do 24. 12. 2020.

19. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že se před vydáním napadeného rozhodnutí zabýval otázkou možnosti zajištění žalobce. V této souvislosti se obrátil na Ministerstvo vnitra, OAMP za účelem zjištění možnosti dalšího postupu ve věci, zejména s ohledem na realizovatelnost azylového řízení v Rumunsku. Ze strany OAMP obdržel sdělení, že v současné době nejsou v dotčené zemi azylová řízení omezena a nic by tak nebránilo zajištění cizince a zahájení řízení o jeho předání tomuto členskému státu Evropské unie podle předpisu Evropské unie.
20. Žalovaný dále uvedl, že ani právnímu zástupci žalobce nebyl v době doručení žaloby správnímu orgánu dne 4. 12. 2020, znám skutečný stav věci s ohledem na výsledek žádosti správního orgánu ze dne 7. 11. 2020 ohledně zahájení o předání žalobce do Rumunska podle Dublinského řízení, kdy správní orgán dne 24. 11. 2020 obdržel ze strany OAMP oznámení o ukončení tohoto řízení s výsledkem, že Rumunsko neakceptuje žádost žalovaného o zpětvzetí žalobce, neboť ten disponuje v Rumunsku doplňkovou ochranou.
21. Tuto novou skutečnost vzal správní orgán v úvahu a posoudil přiměřenost možného správního řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo shledáno jako nepřiměřené povaze a závažnosti jednání žalobce, proto správní orgán řízení o správním řízení vyhoštění ani nezahájil a rozhodl se věc vyřídit pouze vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky (ve smyslu § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců).
22. K žalobní námitce o problémech rumunského azylového systému, kdy uprchlíci často podepisují pod nátlakem dokumenty, kterým nerozumí, žalovaný konstatoval, že nemá relevantní informace o údajném nefunkčním azylovém systému v Rumunsku. Skutečnost, že žalobci byla v Rumunsku udělena doplňková ochrana, svědčí spíše o tom, že rumunské státní orgány azylovou problematiku aktivně řeší a nejedná se o pouhou formální administrativu spojenou s evropským azylovým řízením.
23. Závěrem žalovaný uvedl, že byl dostatečně odůvodněn závěr a důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění a na základě nových skutečností později i k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Správní orgán vycházel jednak z dostatečných důkazů, které si v rámci správního řízení obstaral, tak i z vyjádření žalobce zaznamenaného do protokolu o podání vysvětlení, kterému byl po celou dobu přítomen tlumočník do jazyka arabského.
24. Navrhl zamítnutí žaloby, neboť svůj postup ve věci správního řízení považuje za správný.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
26. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil skutkový stav věci tak, jak je pospán (a příslušnými listinami podložen) v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a stručně konstatován výše. Uvedené skutečnosti žalobce nerozporoval. Skutkový stav věci byl žalovaným ve vyjádření k žalobě doplněn o nové skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí.

27. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce zajištěn podle ustanovení § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Rumunska podle Dublinského nařízení, neboť ve správním řízení bylo žalovaným zjištěno, že žalobce, který na území ČR vstoupil neoprávněně a bez dokladů, je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku a existovalo zde vážné nebezpečí jeho útěku.
28. Dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie **zajistí na dobu nezbytně nutnou** cizince, který **neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle** mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo **použitelného právního předpisu Evropské unie.**
29. Dle ustanovení § 129 odst. 4 stejného zákona policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
30. Ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců stanoví zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Podle odstavce 1 jsou jimi:
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
- Jak je již uvedeno výše, uložení zvláštních opatření považoval žalovaný v případě žalobce za nepostačující. Žalobce žádné námitky proti nevyužití zvláštních opatření neuplatnil.
31. Z konstantní judikatury správních soudů a Ústavního soudu vyplývá, že zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale i ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Zajištění musí sledovat vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizího státního příslušníka na území nebo realizovat jeho

vyhoštění či vydání, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo kdy se cizí státní příslušník vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž k zajištění lze přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.

32. V daném případě žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za použití ustanovení § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců.
33. V podstatě jediná, avšak obsáhlá žalobní námitka směřovala proti systémovým nedostatkům azylového řízení v Rumunsku, kam měl být žalobce předán na základě Dublinského nařízení k dokončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť v průběhu správního řízení žalovaný zjistil, že žalobce je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Dle přesvědčení žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně posoudil, zda jeho předání do Rumunska je možné.
34. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nevyplývali ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
35. Krajský soud po provedeném přezkumné řízení dospěl k závěru, že žalovaný této své povinnosti řádně a úplně zjistit skutkový stav věci nedostál.
36. Z vyjádření žalovaného k žalobě vyplynulo, že po vydání napadeného rozhodnutí vyšly najevo skutečnosti, které mu sice v době vydání rozhodnutí známy nebyly, ale známy být mohly, a v důsledku kterých muselo dojít k okamžitému propuštění žalobce ze zajištění.
37. Jak je uvedeno výše, zajištění je nepochybně závažným omezením osobní svobody jedince a lze k němu přistoupit jen tehdy, jsou-li pro to dány zákonné důvody a náležitě zjištěn skutkový stav věci. Této povinnosti žalovaný řádně nedostál. Žalovaný sice zjistil (6. 11. 2020), že žalobce je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, ale již dále nezjišťoval, ke své tíži, v jakém stádiu se toto řízení nachází. Pokud by totiž ještě před zahájením řízení o předání žalobce do Rumunska (7. 11. 2020) řádně zjistil, že žalobci byla v Rumunsku udělena mezinárodní ochrana formou doplňkové ochrany, nemuselo vůbec dojít k omezení osobní svobody žalobce formou jeho zajištění téhož dne (7. 11. 2020).
38. S žalovaným lze souhlasit v tom, že udělení doplňkové ochrany žalobci v Rumunsku vyvrací hlavní žalobní argumentaci o nefunkčnosti a formálnosti rumunského azylového řízení. Vzhledem k nově zjištěným skutečnostem (udělení doplňkové ochrany žalobci v Rumunsku) však odpadl důvod zabývat se relevancí uvedené žalobní námitky, neboť na žalobce se již Dublinské nařízení nevztahuje. To samé platí i ohledně podnámitky, že žalovaný se v rámci úvah o přemístění žalobce do Rumunska nezabýval tím, že v současné době je Rumunsko postižené virem COVID-19, a žalobci tak hrozí nebezpečí nákazy tímto virem. Krajský soud na okraj poznamenává, že stejným virem je postižena i Česká republika a v různé formě závažnosti vlastně všechny státy světa, které se s tím musí ve vztahu ke svým občanům, jakož i cizincům na jejich území při respektování příslušných zákonů i mezinárodních závazků vypořádat. Za tím účelem činí dle svých možností nezbytná bezpečnostní a hygienická opatření, jejich úroveň je však v různých

státech různá. Ostatně žalobce se virem COVID-19 mohl nakazit v kterékoliv zemi v průběhu svého nelegálního cestování, uvedená rizika zřejmě dostatečně nevzal do úvahy.

39. Krajský soud má na rozdíl od žalovaného za to, že v projednávaném případě z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci nebyl od počátku dán důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s odst. 4 tohoto ustanovení. Posuzování důvodnosti následného rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020 o povinnosti opustit území vydaného dle § 50a zákona o azylu, není předmětem tohoto přezkumného řízení.
40. S ohledem ke shora uvedenému krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se mu věc vrací k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, ten však je od platby soudního poplatku osvobozen a krajský soud ze soudního spisu nezjistil, že by mu nějaké další náklady řízení vznikly. Proto krajský soud výrokem II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
42. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v jím vyúčtované výši podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6 200 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. prosince 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: I. S.